

[Jørgen Jørgensen.]

folkningen samlet sig mere og mere om den opfattelse, at den tålsomme, rummelige folkekirke giver de bedste vilkår for den kristne menighed i Danmark. Der er naturligvis stadig kredse, der mener, at det ville give klarere linier, om staten og kirken blev skilt, om ordningen af kirkens forhold blev en privat sag, som staten ikke tog sig af. Jeg forstår i og for sig denne tankegang, men jeg føler mig nu overbevist om, at den større frihed for det kristelige arbejde, som man ventte at opnå under en sådan ordening, ville man ikke få. Det er allerede i dag nævnt herfra, at under en frikirkeordning må man regne med, at de stærke kirkelige organisationer, de stærke kirkelige retninger vil være mindre tolerante overfor afvigende synspunkter indenfor kirken end den rummelige folkekirke. Jeg mener altså, at den udvikling, som hidtil er foregået indenfor den danske folkekirke, har været til gavn for menighedslivet i Danmark, og at man derfor skal være varsom med at slå ind på andre veje.

Når man nu vil bygge en kirkeforfatning op på de folkevalgte menighedsråd og giver det et skær af, at kirken derigennem skulle komme til udtryk på en anden måde, end det sker gennem repræsentationen i rigsdagen, er det at give et falsk billede af tingene. Nu finder alle, eller i hvert fald så godt som alle, det naturligt, at alle, der har politisk og kommunal valgret, også har valgret til menighedsrådene. Det vil altså sige, at det er den samme befolkning, der vælger menighedsrådene, som vælger rigsdagen.

Menighedsrådene er valgt med to hovedformål. Deres første og vigtigste opgave er at vælge præst, og den anden at være med til at administrere lokale anliggender. Det er naturlige og nyttige funktioner, som er af betydning, og som man ikke skal pille ved.

Den store interesse for menighedsrådenes indflydelse, som nu viser sig fra konservativ side, synes jeg ikke var så fremherskende, da vi for nogle dage siden drøftede spørgsmålet om en indskrænkning af menighedsrådenes indflydelse ved præstevalg, men nu er man altså interesseret i indflydelse for menighedsrådene også udover det lokale. Dertil vil jeg gerne sige, at skal menighedsrådene have opgaver udover det lokale, skal menighedsrådene være en underbygning for stiftsråd og et kirkeråd, der skal give udtryk for kirkens synspunkter, så får menighedsrådene en anden karakter end hidtil, og jeg tror ikke, det vil gavne det kirkelige arbejde hjemme i sognene. Men iøvrigt, når forholdet

med hensyn til valgret til menighedsrådene er, som jeg lige har nævnt, at det praktisk talt er de samme vælgere, som vælger menighedsrådene, der vælger rigsdagen, hvad er det da, man vil opnå ved at få denne særlige repræsentation? Jo, siger man fra de kredse, der interesserer sig for at få en kirkeforfatning, vi vil instituere disse kirkelige råd, stiftsråd og kirkeråd for derigennem at beskytte kirken over for rigsdagens overgreb. Vi vil have disse råd for at sikre kirkens indre frihed.

Heroverfor vil jeg da gerne spørge: Har rigsdagen da gennem tiderne indtaget en stilling, der har indskrænket kirkens frihed? Nej, tværtimod. Det kan med fuld sandhed siges, at rigsdagen har stået som værn og beskytter for frihed og tolerance, således at visse kirkelige kredse væsentligt anførte af gejstligheden her i landet ikke har kunnet hindre en naturlig og sund udvikling for dansk kirkeliv. Hvordan var det, da loven om valgmenigheder og sognebåndsløsning blev gennemført? Var det kirken, var det gejstligheden, der ville give frihed, og rigsdagen, der satte sig imod? Og de andre kirkelige frihedsgoder, som er gennemført, og som det ærede medlem hr. Fibiger nu siger har været til gavn for kirken, er disse goder gennemført på trods af rigsdagen? Er det rigsdagen, der, når disse spørgsmål kom frem og kunne løses, stillede sig modvillig, og gejstligheden, kirkens repræsentanter, der ville have sagen fremmet på den måde, det skete? Nej, det var altid modsat. Så sent som i fjor, da spørgsmålet om at give kvinderne adgang til at øve en gerning indenfor den kristne menighed i Danmark var til behandling, var det da rigsdagen, der ville hindre, at dansk kirkeliv kunne drage nytte af kvindernes arbejde i den danske kirke? Nej, det var dem, man kalder kirkens repræsentanter, kirkens røst, der ville hindre også dette fremskridt. Og hvad er der så tilbage af den storm, der blev rejst i fjor om dette problem? Om få år vil det ærede medlem hr. Fibiger og hans meningsfæller sige om dette, som de nu siger om de andre frihedslove, der er gennemført, at det jo dog alligevel var til gavn for kirken, at disse ændringer skete. Men så må de samme folk også være klar over, at vi ikke kan regne deres råd i afgørende spørgsmål, når det gælder kirkens forhold, for at veje tungere end rigsdagens, end folkerepræsentanternes standpunkt.

Ved den holdning, som den danske rigsdag har indtaget gennem tiderne, har man undgået at få den sprængning af folkekirken, som efter al sandsynlighed ellers var sket,